

Byl by hřích se potmě bát

Karel Gott

Soumrak zvolna vstoupil k nám, náhle zvenčí sem vlít
snad jen kvůli stínohrám, snad chtěl s námi pít.
Soumrak pad, tak smiř se s tím, chvíli posedme v tmách
neříkej rozsvítím, to soumrak host by plách.

R: Byl by hřích se po tmě bát, stul se láska blíž
nech mě šeptat, mám tě rád, ač to dávno víš.
Pak se staň, co má se stát, věř mi, láska má,
byl by hřích se po tmě bát, když jsem s tebou rád.

Soumrak však jen chvíli má, pouze chvíli, ne víc
vstoupí noc, láska má, vyjde půlměsíc.
Přijď jen blíž, při mně stůj, vnímej pár těchto chvil,
dávno víš, že jsem jen tvůj, víc, než dřív kdo byl.

R: Byl by hřích se po tmě bát...

Rec: Pojď, pojď ke mně,
vlastně jsem Ti nikdy neřekl, jak jsi krásná,
Jsi krásná, kdybych to nevyslovil teď,
třeba už nepřijde taková chvíle
Kdybych ti to mohl říct. A to by byla škoda.

O jak soumrak září ti z vlasů, máš i v očích tu zář.
Rok, ať trvá ta chvílka času, noc, když hladí tvou tvář.

R: Byl by hřích se potmě bát...